

udskrivningsreglerne for de forskellige grupper enlige, ægtepar med hustruindtægt osv. Udgangspunktet i udkastet af 22. februar 1967 var en enhedsskala, der i forbindelse med personfradrag skulle benyttes ved beregningen af indkomstskatten for alle personer.

Når sambeskatningen opgives for de egentlige hustruindtægter, vil enhedsskalaen bevirke, at to enlige, der indgår ægteskab og bevarer deres hidtidige indkomster, kommer til at betale samme skat, som før de blev gift. Efter de gældende regler vil sambeskatningen normalt bevirke, at deres skat forøges efter ægteskabets indgåelse, dersom de tilsammen har en indtægt, der ligger over proportionalsskattegrænsen. Til gengæld vil den særskilte beskatning fremkalde en ulighed mellem ægtepar med og ægtepar uden hustruindtægt. Hvis ægteparret med hustruindtægt tilsammen har en indtægt, der ligger over proportionalsskattegrænsen, vil deres skat tilsammen blive lavere end skatten af samme indtægt hos et ægtepar, der fuldt ud sambeskattes.

Hvis man ved splitting giver ægtepar med medhjælpende hustru og ægtepar med hjemmearbejdende hustru samme skattelettelse som ægtepar, hvor hustruen har selverhverv, opgiver man reelt enhedsskalaen. Forskellen mellem skatten af ægtepar og enlige med samme indtægt bliver på indtægtstrinene over proportionalsskattegrænsen større end den skatteforskel, man får ved at benytte samme skala og give ægtepar dobbelt så store personfradrag som enlige. De forskellige former for splitting betyder, at man af praktiske grunde er

nødt til at lave særlige skalaer for hver form for splitting. På denne måde får man reelt hele tre skalaer. Den oprindelige enhedsskala, der skal benyttes af enlige og af ægtefæller, når hustruen har indtægt ved selverhverv. Hertil kommer to skalaer, hvori splitting i $\frac{1}{3}$ og $\frac{2}{3}$ og splitting i to halvdele skal indarbejdes. De skal anvendes henholdsvis af ægtepar med hjemmearbejdende hustru og af ægtepar med medhjælpende hustru.

I den skitserede ordning har man søgt at udligne de skatteforskelle, den særskilte beskatning fremkalder mellem de forskellige grupper af ægtepar med indtægter over proportionalsskattegrænsen ved at lette skatten for fuldt sambeskattede ægtepar med indtægter over denne grænse. Man kunne også opnå en udligning ved at forhøje satserne i den skala, hvorefter skatten af enlige og af ægtefæller med hustruindtægt skal beregnes. En mellemløsning er også mulig. Man kan forhøje skatten for enlige og for ægtepar med hustruindtægt og samtidig nedsætte skatten af ægtepar, der skal sambeskattes fuldt ud. Den fremgangsmåde, der er benyttet i det foregående (alene at nedsætte skatten af de fuldt ud sambeskattede ægtepar med indtægter over proportionalsskattegrænsen) vil medføre et provenutab, hvis størrelse der desværre ikke har været tid til at beregne.

En endelig stillingtagen til spørgsmålet om ægtefællebeskatningens udformning vil derfor kræve en analyse af de provenumæssige virkninger og dermed af skalaernes udformning.